

[Landbrugsministeren.]

get andet vil blive fremskyndet i den takt, det nu engang er muligt, og hvad angår finansieringen, som jeg også betragter som noget væsentligt, venter jeg resultater i løbet af det kommende år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Teichert: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i vandløbsloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1539, fremsættelsen i tidenden sp. 3597).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Chr. Rasmussen: Jeg tror, der findes et stort antal landmænd, der vil tænke velvilligt på den højtærede landbrugsminister, fordi han har fremsat det lovforslag, der her er til behandling. Om loven vil blive modtaget med samme velvilje i kommunalbestyrelserne rundt omkring, skal jeg lade være usagt, men personlig vil jeg erkende, at som forholdene har udviklet sig, finder jeg det rimeligt, at denne form for pligtarbejde nu afløses. Vi må imidlertid gøre os klart, at det ikke er noget helt lille spørgsmål, heller ikke økonomisk. Den højtærede landbrugsminister har i sin fremsættelse nævnt et beløb på 12-15 mill. kr., dog med den sikkerhedsventil, at det måske bliver noget dyrere. Og at det sidste vil blive tilfældet, føler i hvert fald jeg mig ganske overbevist om. Jeg vil personlig vurdere det til at blive mindst det dobbelte, og jeg føler mig ikke engang sikker på, at det kan gøre det.

Vi bør huske på, at samtidig med at det offentlige overtager disse vedligeholdelsesudgifter, vil kravene til vedligeholdelse stige ganske betydeligt, og netop

dette gør mig noget betænkelig med hensyn til den foreslåede tilføjelse til § 35, stk. 2. Jeg indrømmer, at bestemmelsen ikke afviger meget fra den regel, der hidtil har været gældende, og hvorefter det offentlige havde oprensings- og vedligeholdelsespligten. Men vi skal huske på, at vi nu inddrager mange hundrede kilometer småvandløb, og det vil efter min opfattelse blive en næsten uoverkommelig opgave, hvis lodsejerne i vid udstrækning kan rejse erstatningskrav med den ene eller den anden motivering. Jeg lægger megen vægt på, at man finder frem til en sådan udformning, at lodsejerne f. eks. ikke kan kræve erstatning for sen afslåning af græsset på skråningerne. Jeg vil nemlig regne med, at det mange steder vil være vanskeligt for ikke at sige umuligt i den bedste sommertid at skaffe tilstrækkeligt mandskab til, at tidsfristerne kan overholdes. Det samme vil blive tilfældet de steder, hvor man er i stand til at anvende maskiner.

Der kan i øvrigt i denne forbindelse rejses flere spørgsmål. Jeg tænker her på, om det ikke var betimeligt at undersøge mulighederne for frilæggelse af arealer langs de større vandløb, f. eks. 3-4 m. Det må jo i første række blive i disse, at maskinkraft kan udnyttes.

Et andet spørgsmål er, om ikke en meget lang række af de mindre vandløb — jeg tænker her på dem, man i daglig tale kalder grøfter — uden skade kunne rørlægges. Man har i vor tid så gode rørmaterialer, at der ikke skulle være nogen særlig risiko forbundet hermed. Man kunne så i de tilfælde, hvor der ikke er noget videre fald — eller i visse tilfælde slet intet fald — på disse vandløb med visse mellemrum — f. eks. 200-300 m — lave en slags åndehuller, lidt dybere og bredere end selve vandløbet og med en længde af 15-20 m; så ville man efterhånden kunne indskrænke det årlige vedligeholdelsesarbejde til disse åbninger.

Jeg er klar over, at det, jeg her har nævnt, vil kræve en betydelig investering, men det er jo også et område, der ikke løber fra os, og det kan gøres gradvis i tiden fremover. Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at der findes en hel del mennesker, der synes, at en stor del af disse grøfter er idyller i land-